

POSTANOWIENIE

25 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 25 marca 2026 r. w Warszawie
zażalenia R.B.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie

z 21 maja 2025 r., XXV C 856/24,

w przedmiocie skargi R.B. o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego orzeczenia w postaci zarządzenia z 9 kwietnia 2025 r. o zwrocie
pozwu

w sprawie z powództwa R.B.

przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.

o ustalenie,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 21 maja 2025 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek powoda o zawieszenie postępowania (pkt 1) oraz odrzucił skargę powoda R.B. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w postaci zarządzenia z 9 kwietnia 2025 r. o zwrocie pozwu.

Przyczyną odrzucenia środka zaskarżenia była po pierwsze nieprawomocność orzeczenia, a po drugie to, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje na zarządzenie o zwrocie pozwu, bowiem nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie.

Od postanowienia Sądu Okręgowego powód osobiście złożył zażalenie, zarzucając naruszenie: art. 328 § 2 w zw. z art. 361 k.p.c.; art. 5 k.p.c.; art. 504 § 1 k.p.c.; art. 359 k.p.c.; art. 102 i 117 u.k.s.c.; art. 398²² w zw. z art. 370 w zw. z art. 397 § 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje m.in. na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Celem przymusu adwokacko-radcowskiego (art. 87¹ k.p.c.), który obejmuje także wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jest zapewnienie wniesionemu środkowi zaskarżenia odpowiedniego poziomu merytorycznego. Sporządzenie zażalenia osobiście przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej jest dotknięte brakiem nieusuwalnym i powoduje konieczność odrzucenia zażalenia *a limine* bez uprzedniego wzywania do uzupełnienia tego braku.

Nieusuwalność wady środka zaskarżenia kierowanego do Sądu Najwyższego, polegającej na jego wniesieniu przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej, która skutkuje koniecznością odrzucenia tego środka bez możliwości jej sanowania, została potwierdzona w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego (zob. np. postanowienia SN: z 28 maja 2025 r., III CZ 12/25; z 13 grudnia 2023 r., III CZ 266/23; z 13 lipca 2022 r., III CZ 229/22; z 27 czerwca 2023 r., III CZ 118/23; z 14 czerwca 2022 r., III CZ 197/22; z 24 marca 2022 r., III CZ 120/22 oraz z 18 czerwca 2021 r., V CZ 39/21).

W niniejszej sprawie zażalenie zostało sporządzone i podpisane osobiście przez powoda – R.B.

Zażalenie sporządzone i podpisane przez stronę nie mającą zdolności postulacyjnej przed Sądem Najwyższym jest dotknięte brakiem formalnym nieusuwalnym, skutkującym odrzuceniem środka odwoławczego jako niedopuszczalnego, bez wzywania do uzupełniania tego braku i bez możliwości jego usunięcia przez pełnomocnika (zob. postanowienia SN: z 28 marca 2025 r., III CZ 26/25; z 29 października 2025 r., III CZ 71/24).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398²¹ w zw. z art. 394¹ 1 i 3 w zw. art. 397 § 3 k.p.c. odrzucił zażalenie jako niedopuszczalne.

Adam Doliwa

(P.H.)

[a.ł.]